

LA PEDRA DE LA CREACIÓ

LA COVA DEL DRAC – NARRATIVA FANTÀSTICA

jordi@jordicasas.xyz

www.jordicasas.xyz

Títol original: LA PIEDRA DE LA CREACIÓN - 2002

Copyright © 2023 Jordi Casas Bolet

Disseny, maquetació, traducció i altres cosetes: Jordi Casas Bolet

Il·lustració de la coberta: Prettysleepy Art & Marketing (from Pixabay)

www.prettysleepyart.com - prettysleepyart@gmail.com

Els drets d'aquest llibre queden reservats exclusivament al seu autor. Pot dirigir-s'hi per a sol·licitar autorització si desitja utilitzar alguna part del seu contingut.

Imprès sota demanda per Amazon

LA PEDRA DE LA CREACIÓ

JORDI CASAS BOLET

La cova del drac

(Narrativa fantàstica)

A la meva petita Miquela
Pel que ets. Pel que seràs.
Pel que signifiquis i representes.

T'estimo

A vegades un camí et porta a lloc,
i altres vegades el camí no et porta enlloc.
Però sempre, el millor camí a seguir
és aquell que el cor et mana recórrer.

—L'autor—

LA LLADREGOTA

M'he fet mil preguntes diverses al llarg de la vida. D'aquestes, moltes s'han referit a la immensitat del món que he recorregut, i gran part de la resta s'han referit precisament a la immensitat de la resta del món conegut que em queda per recórrer. He viatjat per gran part dels regnes de Ghregis, i he sigut testimoni de desenes d'esdeveniments inimaginables que m'han deixat amb la boca oberta de sorpresa (tot i que una cosa així tampoc és massa difícil tenint en compte la raça a la qual pertanyo). Sóc curiosa per naturalesa, i el que més m'agrada de la vida és precisament descobrir tots i cadascun dels secrets que aquesta amaga. Em dic Nikky Wyler i sóc de raça elghar. Ignoro el que sabeu de nosaltres, ja que els humans ens descriuen de forma una miqueta despectiva. Així que us diré que mesuro al voltant de metre cinquanta d'alçada i sóc de complexió prima i esvelta. Tinc cent onze anys res més, la qual cosa equivaldria per a vosaltres a una edat compresa entre els quinze i els vint anys. Els meus ulls són d'un intens color verd menta i refulgeixen com a maragdes. Sóc pèl-roja, i normalment porto el llarg cabell ondulat que tinc solt sobre les espatlles. La nostra raça està

llunyanament emparentada amb els elfs, i per això també nosaltres lluïm unes divertides orelles punxegudes que causen certa aversió a segons quines persones. Al contrari que els elfs el color de pell dels quals és lleugerament verdós, els elghars tenim una tonalitat torrada i saludable; i apart el meu nas petit i una mica arromangat és envoltat per desenes de petites pigues que molta gent ha qualificat de tan seductores com les meves cames.

Podria dir-vos molt més de mi, però la veritat és que una de les meves febleses és precisament parlar i parlar; ja que m'encanta contar històries. I a part de viatjar i viure aventures, escoltar llegendes antigues és una de les coses que més m'entusiasmen en aquest món. Així després les puc explicar a qualsevol disposat a escoltar-me; encara que, admeto que no són molts.

Us diré que tinc una habilitat especial; gairebé fins i tot màgica, i la qual sol associar-se de seguida a qualsevol membre de la meva raça: A vegades, d'una manera casual i sense proposar-m'ho, els objectes que altres persones perden es materialitzen en les meves butxaques d'una manera inexplicable. No em pregunteu sobre aquest tema; ja que els meus dits són hàbils i ràpids i solen moure's encara més ràpid que els meus propis pensaments. L'única cosa que sé és que m'he ficat en multitud de problemes a causa del "meu poder", i el relat que us explicaré tot seguit va començar precisament per un de tals problemes.

Molta gent m'ha dit que solc anar-me'n en raons, així que el millor és començar tal com és degut, i al meu entendre, el millor és aquest: tal com comencen molts contes i llegendes que he sentit al voltar pel món. Això és: Tot va començar...

LA LLEGENDA

La plaça principal de la ciutat de Drykheer bullia d'agitació tot i al dia gris i humit que governava el matí. Uns núvols foscos s'abalançaven sobre l'urbs procedents del nord i una brisa freda sacsejava els plec de la meva capa de viatge mentre sortejava als transeünts que anaven d'aquí cap allà comprant i mirant les mercaderies que els mercaders tenien exposades a les seves paradetes. El matí no acompanyava però, malgrat això, el mercat de la ciutat continuava sent un dels més concorreguts de Maronia.

Sempre he estat una criatura molt curiosa, i aquells moments no eren cap excepció. Avançant entre centenars sinó milers de persones que toquerejaven i estudiaven amb ull crític la mercaderia que els comerciants anunciaven a plens pulmons, vaig deixar que la meva mirada es perdés entre els milers d'objectes, artefactes, teixits, espècies i altres andròmines que us pugueu imaginar que omplien els prestatges i les taules que diàriament es muntaven expressament per a l'ocasió. Deixant enrere parades en les quals es podien adquirir desenes d'elaborades catifes confeccionades en el sud del regne, i passant a molt pocs

centímetres d'un establiment de ceràmica i articles de pedra i gres, em vaig internar en l'aldarull de gent, ignorant que d'un moment a un altre els meus ulls s'acabarien enamorant d'una cosa tan formosa:

Em vaig aturar després de rebre un parell de cops de colze i diverses empentes sense mala intenció, i vaig deixar que les meves oïdes d'elghar s'alegessin amb l'escalf de milers de veus parlant (o cridant) totes alhora. La temperatura descendia progressivament a mesura que el matí avançava, i els nuvolots creixien en el cel com un foc fatu abrasant l'ànima dels condemnats a l'inframón. Feia l'efecte que començaria a ploure abans de l'hora de dinar.

Torçí el cap a dreta i a esquerra mentre la gent m'envoltava amb diverses empentes, i vaig deixar que els meus ulls verds fessin allò que tan bé sabien fer (és a dir, contemplar al seu voltant fins a trobar alguna cosa que mereixés la meva atenció), i d'aquesta manera no vaig trigar massa a descobrir el petit establiment ambulat d'un ancià ferrer. Em va cridar l'atenció les seves elaborades dagues de bronze i les seves espases d'acer elegantment forjades i temperades mitjançant tècniques desconegudes per a gran part de la gent que ignora la complexitat d'un art semblant. De totes elles hi havia una que em va fer obrir la boca de bat a bat i va aconseguir fer que la meva mirada centellejés de goig: es tractava d'una daga de fulla ampla d'uns vint centímetres de llarg. La seva empunyadura semblava una serp enroscada sobre si mateixa i la guarda la seva boca oberta de bat a bat, de l'interior de la qual brollava la fulla de tan bella arma d'acer talment de la seva llengua es tractés. Haig de dir que la meva reacció va ser gairebé instantània:

Vaig contemplar de forma dissimulada al meu voltant, descobrint que ningú semblava advertir que una noia bella i pèl-roja de raça elghar com jo rondava pels voltants, i quan em vaig assegurar que el vell ferrer no mirava, vaig lliscar la mà de manera instintiva com si es tractés d'un acte reflex, i vaig tancar la meva maneta entorn de tan bella fulla d'acer.

Sóc una excel·lent llançadora de ganivets; de fet anteriorment m'havia guanyat la vida amb això, i per aquesta raó sabia que aquella arma seria perfecta per a tals menesters. L'única cosa que havia de fer era guardar-me-la entre els plecs de la meva capa i sortir d'allí sense cridar l'atenció.

–Em sembla que és una mica cara per a tu, noia– la veu del vell ferrer em va treure del meu particular ensomni, i va fer que desistís en les meves intencions.

–Quant en demana?– vaig preguntar tractant de semblar interessada; però no de la manera en què en realitat ho estava.

–Em va costar vint dies aconseguir aquest acabat final– va murmurar l'ancià aixecant-se del tamboret sobre el qual s'asseia mig encongint i em va arrabassar l'acer de les mans– Ni amb cent peces d'or podries pagar-la.

Em vaig apartar uns passos i vaig fer un gest amb el cap per a donar-li a entendre que realment no podia pagar semblant bellesa. Però la meva ment no deixava d'evocar cadascun dels elegants detalls d'aquella daga d'acer, i en veu baixa em vaig dir que tornaria a intentar-ho en un altre moment. Com a elghar que és la meva sang, sóc tossuda com una mula i rarament m'oblido d'allò que se'm fica entre cella i cella. Li havia posat l'ull a aquella daga, i tingueu per segur que faria tot quant fos a les meves mans per a fer-me amb ella abans de l'hora de dinar.

Vaig decidir fer un volt pels voltants mentre esperava que arribés el moment més adient; deixant que la meva mirada s'alegrés amb els colors de centenars de tapissos i quadres pintats a l'oli, i em meravellés al descobrir una parada de brioixos que un forner de la ciutat havia posat enfront de la seva botiga. L'olor de brioixos de sucre i mel va omplir immediatament el meu olfacte, i segons després ja degustava un d'ells sense saber com havia arribat a les meves mans. Ja us ho he dit abans: aquestes es mouen sense si més no adonar-me.

I va ser llavors; mentre assaboria tan dolç i deliciós brioix

i em xuclava la mel que m'enllardava els dits quan vaig descobrir el més bell artefacte que els meus ulls verds mai havien contemplat:

La vaig veure a la paradeta d'un rabassut mercader de ceràmiques i objectes de cristall. Entre una petita fada de porcellana i un carro tirat per bous de transparent cristall, hi havia un objecte de contorn cridaner. la forma del qual recordava una piràmide de quatre costats. No era més gran que una poma i semblava confeccionada o tallada en un cristall o pedra per a mi desconeguda i d'un color vermell intens. Quan vaig acostar la meva mirada eixerida i sorpresa a tan preciós objecte advertí que del seu interior naixia una resplendor encara més vermella i brillant que bategava com un cor, i quan vaig acostar la meva mà per a acariciar la seva superfície descobrí que el fulgor s'intensificava de la mateixa manera que el pols durant una cursa perllongada.

En aquest moment vaig saber que semblant bellesa havia de ser meva i vaig oblidar per complet la daga de la serp.

–Quant demaneu per la piràmide?– vaig preguntar al rabassut i somnolent mercader. Aquest es va aixecar del petit tamboret, es va calçar sobre el seu petit nas unes ulleres minúscules i es va inclinar sobre la seva mercaderia per a veure amb major claredat la peça que el meu dit assenyalava amb insistència.

–Dues-centes monedes d'or i és teva, petita– va respondre l'ancià tornant a asseure's i sense apartar la mirada de mi– És un preu assequible tenint en compte que es tracta d'ambre vermell.

No vaig respondre i vaig romandre amb la boca semi oberta de sorpresa i contemplant el lent bategar del fulgor de l'interior d'aquell objecte que em tenia enamorada. Dues-centes monedes era un preu massa alt per a la meva butxaca i trigaria bastant temps a reunir els diners suficients per a poder pagar-me tan bell capritx.

–Tinc noranta monedes d'or a la butxaca– vaig dir sense saber què pretenia aconseguir; ja que de fet, a la meva

butxaca en prou feines tenia tres o quatre monedes de bronze. Però pitjor era no intentar-ho, no creieu?

–Podria treure tres-centes peces per ella– va remugar amb una ganyota de fastigueig mentre estudiava amb atenció les meves mans com esperant advertir qualsevol moviment sospitos (cal veure la fama que tenim els de la meva raça)– Així que...

Vaig enfonsar les mans en les butxaques i em vaig allunyar un parell de passos de la paradeta, però els meus ulls seguien com fetillats contemplant el bell i centellejant fulgor vermell de tan delicada piràmide. Era tan perfecta la seva bellesa que no semblava haver estat confeccionada per cap mà mortal, i durant tot el temps que vaig romandre mirant-la vaig fantasiar amb la possibilitat que hagués estat modelada per la mà acurada d'algun déu. Cada vegada ho tenia més clar: tan bell objecte havia d'estar entre les meves possessions.

Vaig decidir fer un volt per les paretes mes properes a la del mercader rabassut, i no vaig deixar d'apartar la mirada de semblant bellesa ni quan em vaig veure devorada per la immensa multitud que saturava el mercat. Al meu cap vaig començar a sentir una música inclassificable que em feia bategar el cor amb força, i de manera compulsiva no vaig deixar de repetir que havia de ser meva a qualsevol preu. Únicament havia d'esperar el moment més oportú. I la meva experiència em confirmava que aquest moment no trigaria massa a arribar.

La temperatura va continuar baixant durant els següents minuts i l'aire que bufava sobre la ciutat es va tornar prou fort com per a fer perillar les lones que cobrien la gran majoria de paradetes del mercat. Molta gent va començar a desfilat cap als seus domicilis, i molts altres es van dirigir a les tavernes pròximes per a remullar el ganyot i escalfar els cossos. Però jo seguia enrocada en la meva intenció. Vaig passejar durant gairebé una hora amb tarannà despreocupat pels voltants de l'establiment que tenia tota la meva atenció, i

quan vaig advertir que el vent s'intensificava i les primeres gotes de pluja començaven a deixar-se caure, decidí entrar en acció:

La multitud es dissolia a mesura que s'enfosquien els núvols de tempesta, i les veus i els riures de nens i no tan nens es van anar apagant a tant bon punt el temps anava empitjorant. Els mercaders, veient venir el xàfec que s'aproximava van començar a desmuntar les seves parades com més aviat millor, i jo vaig aprofitar tals minuts d'incertesa per tornar a la paradeta de l'ancià panxut i vaig esperar que aquest comencés a empaquetar la seva valuosa i delicada mercaderia.

Vaig esperar en silenci diversos minuts mentre l'ancià guardava les seves peces més delicades a l'interior de caixes de fusta farcides de palla. Durant un temps prolongat vaig estudiar els seus gestos acurats mentre les seves mans agafaven delicadament les petites figuretes de cristall per a dipositar-les amb cura entre la palla de les caixes, i apilar-les a continuació en la caixa del seu carro. En el moment en què es va girar per a agafar una caixa buida del sòl i reprendre així el seu treball, jo vaig cobrir els dos metres que em separaven d'ell amb una gambada llarga, vaig estendre els meus dits amb habilitat i velocitat innata, i abans que l'ancià s'adonés del que havia fet, agafí la petita piràmide, em vaig donar la volta i em vaig disposar a arrencar a córrer per a perdre'm entre la gent que encara quedava a la plaça. En un parell de minuts hauria desaparegut i ningú s'hauria adonat de res.

Però una vegada vaig tenir guardat el preuat objecte d'ambre en una butxaca de la meua capa, i el meu cervell donava ja l'ordre a les meves cames que arrenquessin a córrer, una mà forta i immensa es va tancar entorn del meu coll, i una veu gemegaire i profunda, com a sortida de les profunditats més profundes de l'infern em va detenir i em va fer estremir pel seu to de malsà enuig:

—On creus que vas, fotuda elghar?

Aixecant-me amb una sola mà i pel coll, el gegant em va donar la volta fins que les nostres mirades es creuaren i vaig poder escrutar les faccions de semblant mola: El primer que vaig veure va ser una mandíbula de drac que ocultava el rostre d'un ser enorme i musculós. Dos ulls negres i tan profunds com la mateixa veu del seu amo em trepanaven des de l'interior de l'elm que calçava, i una armadura completa i platejada centellejava funestament sota el cel encapotat d'aquell matí de tardor. Una vegada superada la impressió inicial vaig aconseguir reconèixer l'emblema del senyor de la ciutat gravat en el peto metàl·lic de l'armadura (un emblema consistent en un cap de drac envoltada per quatre roses negres). Es tractava d'un dels soldats del cos de seguretat de la ciutat encarregats de la vigilància del mercat; precisament posats allí per a evitar situacions com la que jo estava protagonitzant.

–És a mi?– vaig respondre amb incredulitat, dirigint-li una de les meves mirades de circumstàncies– Si feu el favor de deixar-me anar tal vegada pugueu explicar-me a què ve tot això...

–És increïble els nassos que pot tenir algú de la teva raça– remugà el soldat deixant-me al terra però sense deixar d'estrènyer-me el coll– Acabo d'enxampar-te ficant-te el botí d'un robatori a la butxaca i encara tens els sants ovaris de fer-te la víctima.

–Disculpeu la meva ignorància, bon soldat– vaig respondre jo fent-me la sorpresa amb convincent naturalitat– Però no se a què us referiu. Jo simplement mirava i em disposava a marxar abans que comencés a ploure.

–En aquest cas no té per què molestar-te si et demano que buidis les butxaques.

–Per descomptat que no– vaig respondre– Però preferiria que em deixéssiu anar el coll. Haig de dir que semblant postura és una mica incòmoda.

Durant uns segons advertí cert titubeig en els seu posat, i justament per això vaig pensar que podria escapolar-me'n si

actuava amb la mateixa ingenuïtat que fins llavors. Per això vaig afegir:

–Sou un soldat molt fort i corpulent. Podríeu fracturar el meu coll sense pretendre'l mentre intento demostrar la meva innocència.

I el meu ardit va assortir l'efecte desitjat molt abans fins i tot del que jo esperava. L'enorme manassa que es tancava entorn del meu coll s'obrí lleugerament, i gràcies a això vaig poder fingir que agafava aire per a suavitzar la situació en la qual ens trobàvem immersos. Una vegada el soldat va creure que no tractaria de fer res per a escapar, li vaig deixar anar una forta puntada a la canyella amb la punta de la meva bota de mitja canya, i gràcies a la sorpresa inicial (que no pas al dolor) vaig aconseguir uns segons de marge en els quals la tenalla del meu carceller es va obrir totalment, i arrenqué a córrer en la primera direcció que se'm va ocórrer. Amb un somriure als llavis i rient per a mi mateixa, vaig efectuar alguns passos de ball degut a l'eufòria que sentia i em vaig dirigir als carrerons pròxims del centre de Drykheer, a l'espera de poder despistar-l'ho si s'atrevia a perseguir-me.

Els crits del soldat corrent darrera meu van rivalitzar amb els sons que produïa la seva armadura cada vegada que feia una gambada. Pocs minuts després de començar la meva fugida vaig advertir els sons metàl·lics de diversos soldats més que em perseguien de la mateixa manera frenètica en la qual jo corria, i quan vaig torçar per la recolzada d'un estret carreró i interní carreró endins deixant enrere portes velles i corcades, porxos tancats, finestrons ajustats i gent curiosa que no apartaren els ulls de mi fins que no vaig torçar per una altra recolzada, no decidí a girar el cap el just per a enfrontar-me amb la mirada als cinc soldats que em perseguien amb les seves espases desembeïnades i disposats a fer empanades d'elghar del meu cul.

Vaig córrer com una dement sense deixar de riure en cap moment, i agraií a la meva deessa fortuna que m'hagués posat en safata semblant i intensa aventura. Com elghar que sóc

gaudeixo cada aventura que el destí em posa per davant, i en aquells moments desitjava que la persecució es perllongués durant el màxim de temps possible. Déu, com m'agradava viure situacions semblants!

El cor em batejava frenètic mentre sentia que el tritllejo metàl·lic dels pertrets dels soldats anava quedant enrere a mesura que continuava mantenint la meua velocitat de carrera. Amb prou feines peso quaranta quilos i no arribo al metre cinquanta d'alçada, per això era molt més lleugera que qualsevol soldat equipat per al combat i podia allargar la cursa durant tot el temps que fos necessari. Però el fet de deixar enrere als meus perseguidors significava que l'aventura no trigaria a arribar a la seva fi.

Així que vaig aturar-me en una cantonada i em vaig emportar la mà a la butxaca de la meua capa. Mentre agafava bleix i sentia el batec del meu propi cor accelerat per la cursa, els meus dits acariciaren la llisa superfície de l'objecte que havia provocat tan esperpèntica situació, i vaig sentir llavors una calor intensa que es va estendre des de la punta dels dits de la meua mà dreta fins als pèls pèl-rojos del meu rebel serrell. Sense entendre què succeí vaig retirar la mà de la butxaca, i mentre el rumor de trepitjades s'accentuava a la meua esquena vaig veure de cua d'ull que els soldats tornaven i s'aproximaven perillosament. Malgrat això, vaig tornar a tancar la mà entorn de la piràmide d'ambre i vaig deixar que la mateixa calor es tornés a apoderar de mi.

És molt difícil descriure la sensació que va recórrer el meu cos i els racons de la meua ànima tant bon punt els dits van tornar a acaronar la càlida superfície d'aquella estranya piràmide, però sí que us puc dir que sentí una gran felicitat que va néixer des del més profund del meu cor, i vaig haver de fer un gran esforç per a reprimir la forta riallada de felicitat que vaig estar temptada per deixar anar. Els crits dient-me que m'aturés es tornaren greus i amenaçadors, i el rumor de les llances i les espases es va apoderar immediatament del carreró. Una intensa pudor a orins

impregnava cada pedra de les parets i cada llamborda del sòl però jo, experimentant tan màgica sensació inexplicable, no prestava cap mena d'atenció al que m'envoltava. Per a mi només existia la mà tancada al voltant de la piràmide que batejava de la mateixa manera que el meu propi cor, i la sensació plaent que s'havia apoderat completament de la meva consciència era l'única cosa que no desitjava que perdurés durant tota l'eternitat. Em sentia tan poderosa com el més fort dels guerrers i tan lliure com un falcó planejant sobre valls i muntanyes. Al meu voltant no sentia res ni ningú i fins i tot vaig arribar a creure que em trobava a la meitat d'un camp de blat il·luminat per la lluna plena. Darrere meu, a escassos metres s'acostaven perillosament els cinc soldats i jo no tenia cap intenció de trencar l'estranya i dolça sensació que m'estava embargant.

–Lliura't. Fes-nos-ho més fàcil i la justícia serà indulgent amb tu– vaig sentir que pronunciava el soldat de més graduació dels presents– En cas contrari haurem de ser durs i inflexibles.

Les seves paraules van arribar a les meves oïdes però semblaven els murmurs d'un rierol perdut enmig del bosc. La seva veu es va esvaïr en el meu cervell abans de poder entendre les seves paraules, i l'única cosa al que jo parava esment era a la piràmide de la meva butxaca que els meus dits continuaven acariciant. Em sentia forta i poderosa; molt més que un guerrer tornant victoriós d'una batalla, i la sensació d'eufòria i felicitat que m'embargava augmentava al so del mineral que estrenyia amb força. Estava fora de mi mateixa; com si m'haguessin subministrat alguna classe de droga i experimentés una sensació aliena a la consciència normal. Només volia riure i ballar d'alegria. El meu únic desig en aquells instants era deixar-me portar pels instints més bàsics de la meva raça i gaudir de la bellesa de la vida talment el món s'anés a acabar al matí següent.

–Lliura't lladre, o hauràs d'atenir-te a les conseqüències.

Cap de les seves paraules va aconseguir travessar l'escut

de felicitat que m'envoltava completament. Per a mi havia deixat d'estar en aquell carreró humit i fred. Per a mi no hi havia cap rata rondant pels voltants ni tampoc feia pudor d'orins i carn descomposta que impregnava cada mur i cada paret del carreró. Simplement sentia l'eufòria gairebé màgica i una música celestial que a poc a poc va anar guanyant intensitat en el fons del meu cor. Les paraules del soldat referint-se a la meua situació es van repetir un parell de vegades més, però el meu cap només sentia aquella dolça melodia que guanyava intensitat i m'oprimia l'ànima atorgant-me una nova i plaent sensació d'immortalitat que no desitjava que s'acabés mai. Em sentia molt més que una simple elghar; em sentia la reina de tot un regne; la senyora del diví; la deessa de les deesses.

I quan els soldats es van cansar d'esperar i van començar a recórrer els diversos metres que ens mantenien separats, la música del meu cor va començar a remetre, i una veu dolça i cristal·lina va prendre el relleu i es va manifestar en el meu interior de la mateixa manera alegre i esperançadora. Semblava la veu d'una jove princesa pronunciant paraules d'amor al seu dolç enamorat. Fins i tot vaig advertir certa passió en les seves paraules que em van dir d'una manera indirecta que la veu procedia d'un món molt llunyà al qual era impossible accedir des del meu món real. Les seves paraules van ser sinceres i van arribar al meu cap amb una claredat fora del corrent; com si uns llavis dolços m'estiguessin murmurant a cau d'orella perquè únicament jo pogués sentir-les:

«La teva ànima i el teu cor són purs— va murmurar la veu en el meu interior; una veu tan pacient i dolça com mai havia escoltat abans— Has aparegut en un moment clau per al món, i t'has creuat amb uns poders que et són impossibles de comprendre. Hi hauran més preguntes durant el teu camí i les respostes trigaran a aparèixer, l'única cosa que et diré és que tens un destí per complir, i que de cap manera ha d'acabar aquí. Segueix el teu instint i fes el que has de fer».

I la veu es va esvaïr de la mateixa manera en què s'havia manifestat, i l'única cosa que va quedar de tan sobrenatural experiència va ser el rumor dels pertrets i les armes dels cinc soldats de la ciutat que em miraven talment es trobessin enfront d'una criatura embogida i dement.

–Lliura't o moriràs– cridà de sobte l'oficial mentre un segon soldat es despenjava la ballesta de l'espatlla i introduïa una fletxa a la guia. Apuntant-me amb ella i romanent a l'espera de rebre l'ordre de confirmació del seu superior, aquest va prosseguir– Ja està bé de tanta estupidesa. O véns amb nosaltres o tu veuràs el que ocorre amb tu.

I llavors va ser quan a la fi vaig reaccionar. Com si un espès vel hagués estat cobrint la meva raó durant tot el temps transcorregut fins llavors, la meva ment es va desemperesir, i de nou vaig ser conscient del que ocorria al meu voltant, de les armes que empunyaven els soldats i del paper que estava duent a terme jo (ja sabeu, el de la dolenta que es resisteix a la justícia). Havia de pensar alguna cosa abans que es decidissin a enfilar-me amb les seves fletxes. I no vaig trigar a reaccionar; tal com un elghar fa en situacions similars:

Em vaig donar la volta amb un gest veloç i vaig arrencar a córrer carreró endins internant-me en el barri antic de la ciutat. La meua velocitat és digna d'esment, i en pocs instants vaig deixar enrere als meus perseguidors fins a perdre'm en el laberíntic complex de carrers, carrerons, passadissos i avingudes plenes de greixum que conformen la zona. Sense deixar de somriure per la situació que acabava de viure, i amb certa sensació de no se què a l'estómac que em recordava l'estranya experiència viscuda mentre la meua mà es va tancar al voltant de la petita piràmide de la meua butxaca, deixí enrere els pocs transeünts que quedaven al carrer i em vaig dirigir a bon pas i sense deixar de riure en direcció a algun lloc on pogués descansar, refugiar-me de la imminent tempesta i tal vegada beure'm una bona cervesa.

Després de la meua genial interpretació me la tenia merescuda.

La pluja queia amb insistència sobre la ciutat i els seus voltants quan em vaig aturar enfront de la porta d'una ronyosa taverna dels afores de Drykheer. Desenes de trons esquinçaven el silenci procedents del nord mentre tants altres llampecs estremen el cel amb la seva resplendor blava elèctrica. El temps era tan humit i fred i els núvols tan negres i amenaçadors que semblava que la nit s'obris pas a la meitat del dia per a desencadenar la destrucció de tot el món tal com contenen les llegendes que ocorrerà el dia del judici final.

Les meves robes es trobaven xopades i estava exhausta per la persecució; de fet, els soldats del cos de seguretat de la ciutat continuaven escombrant els carrers i els establiments cercant-me i tal vegada d'un moment a un altre es podrien abalançar sobre mi. El sentit comú de qualsevol altre seria abandonar la ciutat com més aviat millor i allunyar-se tot el possible; abans que poguessin sortir rere d'ell. Però jo, que com elghar que sóc, sóc tossuda i temerària, vaig decidir romandre a la ciutat fins a l'albada, i per a això havia decidit buscar una posada discreta i senzilla en la qual passar la nit i esperar a que el temps millorés.

Unes estretes escales de fusta corcada conduïen fins al primer pis dels dos que tenia l'edifici. Allí, sota la resplendor de tres llums d'oli i del foc que espetegava a la llar es trobava la taverna en la qual esperava passar desapercibuda als ulls de la justícia. L'establiment era un petit tuguri amb un mostrador de fusta fosca a joc amb la seva il·luminació, i cinc taules circulars en les quals reposaven quatre cadires en cadascuna. Desenes de quadres pintats anys enrere per ves a saber qui feien l'intent de decorar les parets revestides de fusta, i un gran cap de senglar observava els seus dominis amb ulls cristallins i la mirada perduda des de damunt mateix de la llar en el qual cremava un càlid foc que em va donar la benvinguda a l'entrar. Quan em vaig llevar la capa que cobria el meu cosset i les meves orelles punxegudes van sortir de rere els plecs de la caputxa, la conversa entre els

quatre clients que omplien el local va acabar abruptament, i tants altres parells d'ulls em van escrutar com pensant que les seves butxaques perillaven.

Per aquelles terres no estaven massa ben vistos els elghars.

–Disculpeu si interrompo– vaig deixar anar amb tota la meva educació– Fora fa fred i em preguntava si podria escalfar-me amb una tasetta de brou i tal vegada alguna cosa per a sopar.

–És una mica tard per a sopar– va deixar anar un dels quatre homes que fins llavors havien estat xerrant animadament en una de les taules del racó. Pel que vaig reconèixer de l'última vegada que vaig ser allí es tractava de l'amo de l'establiment.

–Ho se. Tanmateix i per culpa del temps se m'ha allargat el camí i no he pogut arribar a la ciutat fins ara– vaig replicar amb tota la meva innocència. Com elghar que sóc, domino l'art de la falsedat de la mateixa manera que un ferrer domina el martell– Els camins estan impracticables i cap viatger a cavall s'ha dignat a portar-me amb ell.

–Penja la teva capa al costat del foc i asseu-te, petita– va deixar anar el taverner apiadant-se de mi– Ara mateix et porto alguna cosa per a menjar– llavors em va mirar amb cara de circumstàncies– Podràs pagar-me, veritat?

–Per descomptat– vaig deixar anar jo traient la meva bossa de cuir d'una de les meves butxaques i ensenyant-la-hi amb una ganyota de diversió– I en tinc també per a una habitació.

–D'acord llavors– va acordar dirigir-se a la cuina. I immediatament els altres van reprendre la conversa i es van oblidar de mi.

No solc ser d'aquelles a les quals els agrada passar massa temps tancades entre quatre parets; ni tan sols quan el temps de l'exterior t'obliga a fer-ho. Així que, com m'avorria, vaig penjar la meva capa al respatller d'una cadira, la vaig acostar a les flames de la llar i vaig treure la petita piràmide de la

butxaca interior en la qual l'havia guardat poc abans que em perseguís la meitat del cos de seguretat de la ciutat. Amb ella a la mà i contemplant-la talment mai fins llavors l'hagués vist, em vaig acostar a la meua taula i em vaig asseure; en el mateix instant en què va aparèixer el taverner amb un enorme bol fumejant.

–A aquestes hores no puc oferir-te res més– va dir, dipositant el bol sobre la taula i donant-me una cullera que vaig trobar massa gran per a les meves manetes.

–Serà suficient, gràcies.

A continuació el taverner va tornar a la cuina, i en va sortit minut i mig després amb un panet una mica sec. Després de deixar-ho sobre la taula i dirigir-me un gest amable amb la barbata, va tornar a la taula que havia ocupat en el moment d'irrompre allí, i es va tornar a embardissar en una càlida conversa amb els seus companys de tertúlia.

Un cop atesa tots es van oblidar de mi. Cap dels presents va parar esment mentre acaronava i admirava el preciós contorn d'aquella meravellosa peça piramidal. La seva superfície era tan llisa com ho seria un cristall o l'acer d'una magnífica espasa, i la seva bellesa era comparable a la d'un safir o un diamant. Sense apartar la mirada d'ella vaig recolzar els colzes damunt la taula i a continuació vaig reposar la barbata sobre la meua mà esquerra sense deixar de recórrer la superfície vermella i càlida de tan bella obra d'art amb els dits de la meua mà dreta. Res més els meus pensaments es van centrar per complet en l'objecte, vaig començar a notar una calor intensa que irradiava talment la calor que produeixen les flames d'un càlid foc, i a continuació em vaig adonar que el seu interior tornava a emetre aquell bell i brillant fulgor vermell i intens que m'havia meravellat en el seu moment.

Semblava que aquella piràmide posseís vida pròpia, i m'ho va semblar més encara quan vaig tornar a sentir la mateixa melodia d'abans. Les belles notes d'una alegre tonada van penetrar en el meu cervell fins a arribar-me al cor, i de nou

vaig sentir la mateixa sensació d'eufòria i felicitat que m'havia embargat en el carreró. Em van venir ganes de saltar i ballar, i per alguna raó estava segura que semblant i plaent sensació me la produïa de manera màgica la piràmide que els meus dits continuaven acariciant amb delicadesa. Què era en realitat tan estrany objecte?

La música i la meva sensació de poder i alegria es van esvaïr en el precís moment en què la porta de la taverna es va obrir, i una figura encorbada i abillada amb una capa grisa gastada i mil vegades apedaçada va travessar el llindar i es va internar a l'establiment no gaire ben il·luminat. Amb un gest nascut de la meva naturalesa nerviosa vaig sacsejar el cap per a així tornar a la realitat que m'envoltava, i amb un gest encara més veloç i nerviós vaig agafar l'objecte i el vaig retornar a una de les butxaques de les meves malles blaves. Una vegada amagat el "cos del meu delictes", vaig empunyar la cullera i em disposí a començar la feina amb el bol de brou que es començava a refredar.

Tanmateix, la meva curiosa manera de ser no va deixar de perdre's detall del que succeïa al meu voltant:

–Bona tarda, Joseph– va murmurar el nouvingut mentre es deslliurava de la seva caputxa, i el seu ancià rostre solcat per desenes d'arrugues similars a profundes cicatrius va aparèixer il·luminat per la resplendor dels llums d'oli.

–Benvingut sigueu mestre Al-Kessar– va respondre amb una respectuosa inclinació de cap el taverner, i en sentir el nom del nouvingut els altres tres homes asseguts a la mateixa taula van inclinar el cap en senyal inequívoc de respecte.

–T'ho he dit mil vegades, amic meu, anomena'm simplement Al. En vint anys ets l'única persona que s'ha dirigit a mi pel meu nom complet i saps que res queda ja de l'home al qual encara respecteu.

–Vós sempre sereu el poderós embruixador Ewerth Al-Kessar– va respondre el taverner dirigint-se al mostrador i preparant a continuació una gerra de cervesa negra que va dipositar sobre una taula pròxima a la llar.

La meva atenció es va centrar per complet en l'ancià res més sentir el qualificatiu d'embriador, i la meva mirada cautelosa i brillant d'excitació es van centrar per complet en el nouvingut mentre s'asseia amb dificultat en una de les cadires i sospirava profundament quan va estirar les cames cansades i tal vegada adolorides a causa de la humitat. Mesurava al voltant del metre seixanta d'alçada i era molt prim. Les seves espatlles eren amples malgrat la seva menudesa i això delatava la constitució prima però musculosa que degué tenir en els seus millors anys. Una poblada barba blanca li ocultava parcialment la ganyota esgotada que mostraven de manera perpètua els seus llavis, i uns ulls grisos, profunds i penetrants, s'amagaven al fons dels penya-segats que dibuixaven les seves arrugues. El seu cabell era també blanc; d'un to net similar al de la neu, i el lluia tan llarg que havia de subjectar-lo mitjançant una prominent cueta que li arribava fins a mitja esquena. Malgrat la seva avançada edat (vaig aventurar que tenia entre vuitanta-cinc i noranta anys humans) encara semblava ser capaç de realitzar fenòmens arcans increïbles, i això va ser per a mi una excusa per a no perdre'm detall dels seus posats ni dels seus gestos.

—Aquells anys han quedat enrere, amic meu— va mussitar l'ancià poc abans d'endur-se la cervesa als llavis i endinyar-li un glop llarg. Després de sospirar de satisfacció va reprendre el seu comentari— Ja no sóc capaç ni de posar-me la capa sense ajuda.

La meva curiositat va anar augmentant a mesura que estudiava el cos cansat i febril d'aquell home que encara posseïa la força de la màgia que li recorreria les venes encara després de mort. Malgrat la seva aparent fragilitat i visible cansament em vaig adonar que els gestos de les seves mans en emportar-se la gerra als llavis continuaven sent els d'un home relativament jove, i estava segura que encara era capaç de convertir una poma vermella en una pedra corrent.

—Què us ha portat per la ciutat, Al?— va preguntar el taverner.

–Les meves cansades cames– va respondre ell fent l'ullet– La veritat és que s'acosta l'hivern i prefereixo passar-lo aquí que no pas al nord. Els vents estan canviant i s'acosta l'època de les nevades.

–Enguany serà molt fred– va respondre llavors un dels companys de tertúlies del taverner–Podria ser que la neu caigués també per aquestes terres. L'estiu va ser massa calorós, i tots recordem el que va ocórrer fa set anys.

L'ancià va bellugar el cap afirmativament i jo el vaig acompanyar de manera instintiva. Set anys enrere una onada de fred procedent de les terres altes del nord va sacsejar gran part del continent i va dipositar neu, gel i calamarsa allí on va passar. La majoria de ciutats i pobles van quedar incomunicats durant setmanes i molta gent va morir a causa de l'intens fred i de la falta d'aliment; fins i tot es van perdre collites senceres i milers de caps de bestiar. Va ser un dels pitjors anys quant a clima que es recorda en els últims dos-cents anys i va ser tan equiparable en desgràcia a l'última guerra que va assotar aquests paratges vint anys enrere. No vivíem precisament temps pròspers i els senyals que deixava el destí de tant en tant, auguraven un any encara pitjor. Si les coses seguien el camí que estava recurrent, seria d'esperar una catàstrofe o una cosa semblant; tal vegada fins i tot l'assot de la guerra o una cosa encara pitjor. Però era millor no pensar en això i continuar vivint en la ignorància; tal com un elghar acostuma a fer.

Un tro de proporcions impressionants va trencar silenci que es va fer al nostre voltant i em va treure del meu particular ensomni. Els meus ulls verds es van tornar a centrar en l'ancià i llavors em vaig adonar que s'havia despullat del seu abric i que havia acostat la cadira al foc. Mentre la meva atenció seguia centrada en ell, dos nens de set i dotze anys van irrompre en l'establiment procedents de la cuina i es van acostar corrent fins a l'ancià per a a continuació abraçar-lo amb força; talment es tractés del seu avi al qual feia temps que no veien. Vaig aventurar que es

tractaven dels fills de l'amo del local.

–M'alegro de veure-us, nens– va deixar anar retornant-los l'abraçada i dipositant un petó al front de cadascun– Us he trobat a faltar.

–Explica'ns una de les teves històries– va cridar el més petit amb una mirada de gos famolenc en els seus petits ulls foscos i murrís. Jo, quan vaig sentir això de "històries" no vaig poder evitar agusar l'oïda i vaig fer veritables esforços per a evitar aixecar-me de la cadira.

–No l'atabuixeu– intervingué el taverner acostant-se a ells– Està cansat pel viatge.

–Tranquil, Joseph, tranquil– va mussitar l'embruixador tornant a abraçar als petits– Si haig de ser sincer, m'he deixat caure per aquí precisament per a veure a aquests dimoniets.

Els dos nens es van asseure en el sòl entre el foc i l'ancià, i les seves mirades van adquirir un lleu indici solemne que rares vegades he vist en els ulls d'un nen. Semblaven ansiosos per escoltar un dels relats del nouvingut, i això em va fer aixecar-me del meu seient per a asseure'm prop del foc i no perdre'm detall de la narració.

–Quina llegenda voleu que us conti avui?– va deixar anar l'ancià creuant la mirada amb mi i somrient en advertir que augmentava el nombre d'oidors.

–La dels dracs negres– va murmurar el major.

–No, la dels ogres...– va cridar el petit fent el petarrell– La dels dracs fa molta por.

–Tal vegada la nostra petita amiga en vulgui sentir alguna d'especial– va intervenir de sobte l'embruixador mirant-me als ulls i somrient amb una ganyota múrria similar a la que jo mateixa mostrava en circumstàncies similars– Què em dius, jove pèl-roja, hi ha alguna història en concret que vulguis sentir dels llavis d'aquest cansat i vell ancià?

En aquell instant vaig sentir les mirades dels dos nens, de l'ancià embruixador, del propi taverner i dels altres tres feligresos perforant-me les entranyes des de tots els punts possibles de l'habitació. Durant un parell de minuts vaig

titubejar en advertir que coneixia gran part de les llegendes i les històries del continent de Ghregis, i desconeixia la denominació que rebien les que jo ignorava; així que em va ser impossible indicar-li quina història m'agradaria sentir en aquell moment. Però llavors els meus ulls es van centrar en el curiós medalló que penjava del seu coll, vaig ofegar un crit quan vaig reconèixer la seva delicada i preciosa silueta:

Es tractava d'una piràmide similar a la que ocultava a la meva butxaca però realitzada en un ambre cristallí de color blau intens. Del seu interior brollava un característic fulgor blavós que bategava de tal forma que em va ser impossible apartar la mirada d'ell, i quan l'ancià Al-Kessar s'adonà del que estava mirant, va fer una ganyota similar a un somriure de bon grat i va estendre la seva mà dreta per a acariciar la superfície de tan bell objecte.

–T'agrada el medalló, benvolguda amiga?

–És preciós...– vaig aconseguir articular. El que més em cridava l'atenció era descobrir que la meva piràmide no era un objecte únic. Tal vegada sí que ho era quant a color, però davant dels meus ulls es trobava un de tanta bellesa i traços tan delicats com el meu, i això em va sorprendre; ja que un embruixador no sol portar un objecte qualsevol penjant del coll.

–Precisament existeix una llegenda sobre aquesta piràmide– va dir llavors, ajustant lleugerament els ulls talment estigués obligant el seu cervell a recordar– Si voleu puc explicar-vos-la.

–M'encantaria sentir-la– vaig dir jo mentre donant suport als meus colzes sobre els genolls per a tenir així tota la meva atenció centrada en l'ancià.

Aquest va sospirar un parell de vegades i va treure una petita pipa d'una de les butxaques dels seus amples pantalons, i una bosseta de cuir plena de tabac. Un cop la va tenir plena i la va encendre de manera sobrenatural amb un lleu espetec dels seus dits, l'embruixador va inhalar el fum de la pipa i el va exhalar lentament pel nas abans de començar.

–Fa milers d'anys, quan el món encara no existia, els déus van contemplar la infinitat de l'univers en el qual vivien i van decidir fer alguna cosa per a remeiar tant d'espai desaprofitat. Desencadenant tot el seu poder fins més enllà del límit que fins aquell dia havien creuat, van crear els quatre elements principals; ja sabeu, l'aigua, el foc, la terra i l'aire, i els van donar la forma de quatre esferes lluminoses. L'esfera en la qual van concentrar el poder de l'Aigua va ser una esfera de color blau. L'element Foc es va tornar una esfera de color groc lluminós, l'esfera en la qual van concentrar el poder de la Terra va adquirir una tonalitat vermella brillant, i l'element en el qual van dipositar tot el poder de l'Aire es va convertir en una esfera de resplendor blanca. Concentrant de nou tot el seu poder, els déus es van donar les mans i van unir les quatre esferes elementals fins que es van convertir en una de sola. Una gran resplendor daurada va il·luminar totalment l'univers, i desenes de trons i llampecs van sacsejar els confins de la creació mentre va durar l'assimilació dels quatre elements. I en acabar; quan la llum es va esvaïr i de nou va regnar la pau, van contemplar amb admiració la seva obra i es van alegrar en veure que el món havia estat creat. Però les llegendes contenen que el món va ser una simple esfera de llum opaca i grisa, sense color ni vida, i per això els déus van decidir tornar a desencadenar el seu poder. Ajuntant de nou les seves mans, van separar una part important de l'energia de cadascun dels elements que havien fos per a crear el món, i a continuació els van retornar d'un en un per a així assegurar la seva correcta assimilació: Primer va ser l'esfera d'energia vermella de l'element Terra, i res més la seva resplendor es va unir al món gris recentment creat, un terratrèmol de proporcions incalculables va sacsejar els fonaments del món fins a fer tremolar l'univers sencer. Quan temps després el terratrèmol va cessar, els déus van observar el resultat del seu primer intent i es van meravellar en veure néixer els pujols, les valls i les cadenes muntanyenques que van dibuixar de manera capritxosa el

relleu del món recentment concebut que no podien deixar de contemplar. L'element Aigua va ser el segon en ser afegit al món, i res més la seva energia blava es va estendre per la terra van començar a aparèixer els primeres mars i oceans, i els rius i els llacs van serpentejar pel relleu vermellós d'un món cada vegada més càlid i agradable. Una vegada les aigües es van assentar, els déus van aixecar les seves mans a l'infinit i van afegir l'element Aire al conjunt de la creació. Amb això va aparèixer el cel, i les estrelles del firmament van il·luminar d'una manera tímida un món al qual encara li faltava la carícia del més important i poderós dels elements. Així va ser com els déus van decidir afegir el Foc a la creació, i va ser així com va néixer el sol i el dia, i el món va abandonar el seu mantell de tenebres per abraçar a la fi la llum. Així va ser com els déus van crear el món; el món que va existir en l'univers abans que els dracs, els elfs i els humans fossin creats per a habitar-hi.

–Però la història no té res a veure amb el medalló que penja del vostre coll– vaig murmurar amb lleugera frustració; ja que la llegenda de la creació del món era una història coneguda per tot habitant del continent de Ghregis.

–Això és el que tu et creïs, petita– va replicar l'ancià fetiller donant-li una nova calada a la pipa i deixant anar el fum lentament– Però la veritat és que hi ha una altra llegenda referent a la creació que molt poca gent coneix, i per a arribar a ella havia d'explicar-vos abans la de l'origen del món.

Vaig romandre en silenci a l'espera que prosseguís i li vaig dirigir una inclinació de cap per a dir-li que podia procedir. El meu cor batejava amb força i la meva mirada sempre rebel romania alerta a cadascun dels moviments de l'ancià. No em vaig adonar que tant el taverner com els feligresos que abans parlaven amb ell també romanien en silenci escoltant les històries de l'embruixador.

–Una vegada el món va ser ja creat, i el sol il·luminava el resultat de tots els seus esforços, els déus van començar a preocupar-se pel fet que es pogués deteriorar amb el pas del

temps; ja que, malgrat que ells eren immortals, el món mancava de tota naturalesa divina que ells podien posseir. Per això van decidir agafar una petitíssima porció de cadascun dels quatre elements de la creació que havien fos en el seu món, i van decidir unir-les per a així assegurar la seva eterna continuïtat. El resultat va ser una gemma de color variable i lluminós, i de gran bellesa i considerable proporció, i mitjançant un dels seus sortilegis es van assegurar que el poder dels elements romangués sempre arrelat en el més profund de l'ànima de semblant creació. Al llarg dels segles, la gemma va rebre el nom de "Pedra de la creació", i va ser el nucli o punt d'origen sobre el qual el món va ser modelat a partir de llavors. Les llegendes contenen que la pedra de la creació posseeix l'ànima immortal que al món en si hi manca, i diuen també que tant bella gemma és la clau que manté el món en equilibri constant amb els elements; i per tant, també amb les energies del bé i del mal que ronden per l'univers. Es diu que aquell que a les seves mans sostingui la pedra de la creació, tindrà a les seves mans la saviesa eterna de l'univers i dels déus, i que aquell l'ànima dels quals sigui pura i noble podrà ser capaç de controlar tot el poder de la pedra i utilitzar tota la seva energia per a fer realitat els seus somnis i els seus desitjos. Altres llegendes descriuen a la pedra de la creació com la clau que obre el pany que sosté l'univers, i que una vegada la pedra abandoni l'urna en la qual els déus la van dipositar per a evitar precisament semblant i horrible possibilitat, els elements es desbocaran i el caos més absolut s'apoderarà de tot l'univers. Hi ha versions per a tots els gustos, i està en la imaginació de cadascun trobar la versió més fidel d'aquestes llegendes.

Quan l'ancià va acabar, vaig romandre en silenci durant un parell de minuts mentre els dos nens estiraven els braços i mandrejaven de manera brusca i a continuació vaig començar a fantasiar amb la possibilitat de llançar-me a la cerca de la llegendària pedra de la creació. El simple fet de buscar-la pel món era ja de per si mateix una aventura digna

de viure, i això no va fer més que avivar la flama de la curiositat que cremava amb força en el meu cor. No sense abans preguntar:

–Tanmateix, la història no explica què és el medalló que penja del vostre coll.

L'ancià va donar una nova calada a la seva pipa, i després d'un parell de minuts de reflexió, va replicar:

–Hi ha moltíssimes llegendes que parlen de la pedra de la creació, i algunes d'elles diuen que les forces del Mal porten buscant-la des de l'inici dels temps. Es diu que els déus la van tancar a l'interior d'una urna de cristall, i el medalló que jo porto...– va desplaçar la mà dreta al seu coll i va acariciar amb delicadesa la piràmide del seu penjoll. Jo vaig fer el mateix amb la meva mentre va prosseguir– És una de les quatre claus que l'obren. Les restants estan disseminades pel món, en llocs allunyats de la mà dels mortals.

–I com podria un ser mortal esbrinar on s'amaguen les altres claus?

–Això, amiga meva, hauries de preguntar-li-ho a una de les quatre claus. Si ets pura de cor, i tens la ment oberta, sentiràs que la mateixa clau t'indicarà el camí.

–Vós heu sentit com el vostre medalló us indicava el camí?– vaig dir amb la curiositat de la meva sang a flor de pell, i el mag va fer que sí amb el cap.

–Ho he sentit, sí– va dir– Fa molts anys, quan encara era jove i temerari.

–I no us vau llançar a buscar-la?

Ell va bellugar el cap abans de respondre.

–Aquest medalló me'l va regalar el meu mestre abans de morir. Gràcies a ell obtinc una part important del meu poder arcà, i m'ha ajudat a controlar l'energia màgica que envolta als elements; en concret a l'element Aigua que regeix el poder d'aquesta clau. Conec l'impressionant poder que s'oculta més enllà d'aquesta clau, i no em considero prou poderós com per a poder tenir a les meves mans la pedra de la creació sense que aquesta em destrueixi. Si et sóc sincer et diré que no sóc

ningú per a ficar-me entre la dualitat del bé i el mal, i no desitjo de cap manera que per la meua culpa o la d'un altre ignorant temerari es trenqui l'equilibri que actualment gira al voltant de les dues forces– es va retrepar en el seu seient i em va mirar amb curiositat– Reconec que he estat temptat per la possibilitat d'indagar en semblant llegenda i buscar pel meu compte el lloc sagrat en el qual s'oculta la pedra de la creació. Però prefereixo no ser jo el que tempti al mal comunicant-li el lloc en el qual s'oculta la pedra i lliurant-li les claus que podrien canviar el destí de l'univers...– i llavors em va llençar una mirada seriosa i penetrant que trepanà les meves entranyes– No estaràs pas pensant en la possibilitat de llançar-te a la recerca de la resta de les claus, veritat?

Jo vaig estar temptada en respondre; de fet, la meua sang elghar em deia que li contestés i tractés per tots els mitjans de convèncer-lo perquè em lliurés la seva clau sense preguntar. Però alhora no em venia de gust confessar els meus secrets més íntims al primer desconegut que es creués en el meu camí, i sabia que ell tampoc em donaria la seva clau per pròpia voluntat. Així que vaig romandre en silenci i decidí esperar que es manifestés el millor moment per a llevar-li el medalló sense que se n'adonés.

Estava tan abstreta pensant en el fet que molt aviat podria tenir a les meves mans dues de les quatre claus que obrien la urna sagrada, que no em vaig adonar que tres figures corpulentes, abillades amb sendes armadures havien entrat a l'establiment fins que la veu cavernosa d'un d'ells em va retornar a la crua realitat:

–Quiets tots on esteu!– va deixar anar amb aspror mentre es dirigia al centre del local i els altres dos soldats el seguien a escassa distància. Els tres empunyaven les seves llances reglamentàries i portaven els seus cascs sobre el cap amb l'elm completament abaixat; per això em va ser impossible escrutar les seves faccions o les seves ganyotes de satisfacció.

–Què succeeix, soldat?– va remugar el taverner fent un gest als seus fills perquè tornessin amb la seva mare a la

seguretat de la cuina– Són aquestes hores i maneres d'entrar en un establiment?

–Roman en silenci i espera al fet que et preguntin– va ser la freda resposta que va rebre el taverner– Tenim motius per a irrompre d'aquesta manera.

–I quins són aquests motius, si se'm permet preguntar?– va intervenir llavors l'ancià Al-Kessar amb evident to de fastigueig en la seva veu però sense perdre-li el respecte a ningú.

–El motiu és la vostra amiga pèl-roja d'aquí. La busca tota la ciutat acusada de robatori i tenim ordres de tirar a matar en cas que fos necessari.

–Tirar a matar?– la mirada del fetiller no podia ser més de sorpresa– Però us la heu mirat bé? Per l'amor de Beldor! Si és una criatura indefensa!

–No us enganyeu. Sota la seva mirada càndida i riallera s'oculta una perillosa delinqüent– no vaig poder evitar fer una ganyota d'orgull quan vaig sentir això de "perillosa"– I vindrà amb nosaltres ara mateix.

Amb un gest de la mà va indicar als seus dos acompanyants que fessin el necessari per a capturar-me, i abans que tingués temps d'aixecar-me de la cadira i tractar de sortir d'allí, es va sentir al nostre voltant un baluern impressionant que va trencar tota la nostra atenció de semblant situació:

Amb un so similar al d'un terratrèmol o l'explosió d'un volcà, la porta de l'establiment que donava a l'exterior va esclatar literalment per l'aire i una olor de fusta cremada i pols es va estendre pel lloc a l'hora que desenes de flames abrasaren les parets i les taules més properes a la sortida. Les robes de dos dels tres companys de tertúlies del taverner van prendre pel contacte de les flames que acabaven de destrossar part de la taverna, i els seus crits similars als dels porcs de l'escorxador van esquinçar el silenci que s'havia fet al nostre voltant degut a la confusió.

Mentre el caos creixia davant els nostres ulls, el fetiller

s'aixecava amb dificultat del seu seient i jo feia el mateix traient dues de les meves dagues de l'interior de les abraçadores de lona del meu cinturó, els tres soldats es van sacsejar la incomprensió de damunt i van empunyar les seves armes mentre esperaven que una cosa horrible i tal vegada sobrenatural irrompés allí procedent de l'exterior. Les flames van començar a estendre's progressivament pel sòl de fusta i les cortines de les finestres, i els dos clients rodant pel sòl no deixaven de cridar. La situació era incompreensible i si no m'hagués estat matant la curiositat de saber què ocorria allí, hagués pogut arrencar a córrer i desaparèixer talment una ombra en la foscor de la nit que començava i la qual mai ha estat aquí.

En lloc d'això vaig romandre on estava i empunyí les dues dagues que les meves manetes subjectaven esperant que arribés el moment d'utilitzar-les. Antany em vaig dedicar a les acrobàcies, i un dels meus números favorits era precisament el llançament de ganivets; per això, era capaç d'encertar l'ull d'alguí a deu metres de distància; i em moria de ganes de repetir semblants gestes.

–Què està ocorrent?– vaig sentir que preguntava un dels soldats mentre els crits ofegats dels dos agonitzants esquinçaven la tibant atmosfera i es fonien amb el fum que es començava a estendre.

I la pregunta no va trigar més d'un parell de segons a rebre resposta:

Tres figures abillades completament de negre van travessar el llindar cobert de flames i es van internar en la taverna amb port amenaçador i sinistre. Des de la meua posició vaig poder veure'ls moure amb sorprenent facilitat, i dos d'ells; empunyant llargues espases de fulla ampla i corba i amb els rostres ocults mitjançant alguna mena de màscara o passamuntanyes, es van abalançar sobre els soldats sense que aquests tinguessin temps si més no de comprendre què estava succeint.

El rumor de metall contra metall es va barrejar amb els

crits cada vegada més febles dels dos homes que jeien en el sòl parcialment carbonitzats, i segons després dos dels soldats van caure a terra completament ensangonats i el cap d'un d'ells va rodar durant llarga estona pel sòl fins a aturar-se gairebé als meus peus. El que estava ocorrent al meu voltant semblava no posseir cap mena de lògica i mentre em disposava a esborrar l'expressió de sana sorpresa del meu rostre, vaig contemplar que una quarta figura, d'alçada considerable, mig encorbada i abillada amb una gruixuda capa d'una funesta tonalitat negra decorada amb un rivet vermell travessava el llindar i es mantenia lleugerament ressegada; com si esperés que els seus homes s'ocupessin del treball brut.

La tercera figura armada amb la seva espasa es va acostar al taverner i al feligrès que havia estat xerrant amb ell, i va acabar amb tots dos amb sengles i precises estocades al pit. En prou feines es van sentir els seus crits demanant clemència quan encara amb vida es van desplomar al terra coberts de sang; ja que res més els seus genolls es van enfonsar en el sòl, la figura va aixecar de nou la seva espasa i els va segar el cap sense cap mena de remordiment. Allò semblava una massacre.

Jo contemplava l'escena amb els ulls oberts de bat a bat, i el primer que em va passar pel cap va ser amagar-me sota la taula i esperar que tot es calmés. Si aquelles bèsties ansioses de sang i mort havien pogut acabar amb tanta facilitat amb dos dels tres soldats del cos de seguretat de la ciutat, què no podrien fer-li a una simple noieta de raça elghar armada únicament amb dues simples dagues de tot just vint centímetres de fulla? No m'ho vaig pensar dues vegades i em vaig amagar: la meva curiositat podia veure's satisfeta fins i tot des de sota la taula.

Des de la meva posició vaig sentir un murmuri entretallat que procedia dels llavis del fetiller, i en desplaçar la mirada cap a ell vaig descobrir que les seves mans es trobaven esteses al cel i amb els ulls tancats concentrava el seu poder.

Era evident que estava a punt d'exterioritzar el veritable poder arcà que posseïa.

Però una veu fosca i perversa amb evident to de fastigueig es va fer sentir per sobre dels laments i del cruixir del foc en cremar, i va deixar anar una simple frase que em va fer estremir:

–No facis això, avi– la figura negra i encorbada va avançar un parell de passos i va estendre la seva mà dreta en direcció a l'embruixador. Aquest seguia amb els ulls tancats i no semblava haver sentit l'advertiment del nouvingut; per això no va interrompre la seva concentració fins que va ser massa tard.

–Nooooo!– vaig cridar en el mateix instant en què la mà de la figura alta i encorbada es va illuminar amb un fulgor vermell gairebé tret de l'infern.

No vaig tenir temps ni ocasió de cridar res més. De la mà del nouvingut el rostre del qual no podia veure a causa dels gruixuts plecs de la caputxa que li ho ocultava, va brollar un raig vermell i sagnant que va illuminar el lloc amb una llum freda i fantasmal. En el precís moment en què la resplendor es va esvaïr es va sentir un crit de dolor intens i escruixidor, i quan el nouvingut va abaixar la mà i tancà el puny amb arrogant aplom i visible satisfacció, el cos febril i derrotat de l'ancià es va esfondrar al sòl de genolls i tot seguit es va desplomar d'esquena sobre una de les taules que va cedir sota el seu pes fent-se estelles.

–Vell estúpid...– va murmurar la figura encorbada mentre s'acostava a la meua posició– Així aprendràs a no ficar-te on no et demanen.

Jo vaig sortir del meu amagatall i em vaig inclinar sobre el cos immòbil de l'ancià embruixador. Quan les meves mans tot just fregaven les seves robes carbonitzades descobrí que encara respirava; tot i que amb dificultat. Tanmateix, jo mancava dels mitjans i els coneixements mèdics suficients per a socórrer-lo.

–Maleït bruixot– va remugar l'únic dels soldats que seguia

viu; pel seu port arrogant possiblement el de major graduació dels tres– T'enviaré a l'infern d'una puntada al teu cul maleït.

El soldat deixà anar la llança que la seva mà havia estat empunyant fins llavors i va subjectar amb força l'empunyadura de l'espasa de dos mans que penjava de la seva esquena. Amb un inconfusible rumor d'acer va extreure la seva arma de proporcions gegantines de l'interior de la seva beina platejada, i amb ella fortament agafada amb totes dues mans es va disposar a fer front a la criatura desconeguda abillada de negre amb poders sobrenaturals impossibles de comprendre per a nosaltres.

–D'allí precisament procedeix– murmurà la figura fent un gest prepotent amb les seves mans a manera d'intimidació– I molt aviat m'hi acompanyaràs.

Llançant un crit de ràbia assedegada de sang, el soldat va aixecar el pesat acer per sobre del seu cap, i avançà un parell de passos per a descarregar el seu fer atac. En el precís moment en què la fulla excel·lentment forjada i temperada tallava l'aire per a provar la sang sobrenatural del seu poderós adversari, aquest es va esvaïr en l'aire fins que simplement va quedar d'ell un lleu vestigi de fum gris i nauseabund que va serpentejar fins al sostre i es va barrejar amb el del foc que continuava devorant la taverna.

Havia desaparegut sense deixar rastre però el fet que els seus tres sequaços seguissin allí significava que no estava massa lluny.

–Dóna la cara, covard fill de puta– va exclamar amb odi el soldat desviant la vista de dreta a esquerra talment esperés que en qualsevol moment el seu arcà adversari aparegués del no res–Enfronta't a la meva espasa com un home i mor amb honor.

I va ser en el precís instant d'acabar de pronunciar aquesta frase quan l'encorbat fetiller va aparèixer del no res en tan sols dècimes de segon. Amb un gest nascut de la seva naturalesa infernal, estengué la seva mà i va agafar al soldat pel coll; per sota del casc que li protegia el cap, i amb una

facilitat i brutalitat aclaparadora, el va aixecar amb una sola mà mig metre del sòl, i es va posar a riure amb menyspreu mentre contemplava la seva màscara d'agonia.

El soldat va anar perdent les forces ràpidament i en molt pocs segons les seves mans es van tornar flàccides i els seus dits van deixar anar l'empunyadura de la seva espasa, la qual va caure amb una violenta dringadissa als peus del seu sobrenatural botxí. Quan el so de l'acer s'esvaïa en el silenci com un sospir en la matinada, el dimoni va deixar anar un rugit de satisfacció que em va gelar la sang a les venes i a continuació va arrencar el cap de la seva víctima utilitzant per fer-ho l'única mà que continuava agafant el seu coll.

Sota una mar de sang espessa i fosca, el cos del soldat es va esfondrar sense vida al sòl i el dimoni va contemplar la mirada perduda i vidriosa que va quedar en el seu rostre mancat ja d'ànima, abans de deixar-lo anar com si no fos més que un simple fardell. Després es va llepar la sang de la seva víctima que relliscava pels seus dits, i a continuació va retirar la caputxa del seu rostre perquè una servidora pogués contemplar la mirada injectada en sang del ser més bell però alhora sinistre que els meus ulls mai havien contemplat fins llavors:

Les seves faccions eren pàl·lides i delicades; fins i tot tant com les del pleniluni. Amb una ganyota de grat en els seus llavis i un fil de sang relliscant-li per la barbeta, aquell ésser humà que alhora no semblava tenir gents d'humà es va acostar fins al lloc en el qual jeia Al-Kessar encara viu però molt feble, i es va inclinar davant d'ell amb marcat sarcasme i mostrant un fingit respecte.

–Bona nit, benvolgut Ewerth Al-Kessar...– mussità fent-li una reverència– No si us plau, no t'aixequis. No és necessari que et prenguis tantes molèsties per mi– va deixar anar una riallada amb profund timbre sobrenatural i a continuació em va mirar als ulls– Mira-ho bé, petita i recorda aquest moment. Perquè aquesta és l'última notícia que tindrà el món del poderós i llegendari mestre d'embruixadors Ewerth Al-

Kessar.

–Qui ets, dimoni de l'infern...?– va aconseguir articular Al-Kessar amb les seves últimes reserves d'energia.

–El que tu has dit. Un dimoni de l'infern– llavors va tornar a dirigir la seva mirada cap a mi i em va mostrar una ganyota d'incredulitat alhora que s'encongia d'espatlles– T'hi has fixat? És un d'aquells homes que no accepten el que veuen– a continuació es va tornar a dirigir al fetiller– Em sorprèn tenint en compte que en els vostres temps va ser un poderós embruixador.

–Què és el que vols de mi? Per què no acabes d'una vegada i em deixes tranquil?

–Temps al temps, embruixador. De moment el que necessito de tu pot esperar una mica més. Ara deixa que em diverteixi una mica.

L'ésser mig-humà-mig-dimoni agafà a l'ancià per les solapes i el va aixecar del sòl amb una facilitat sorprenent (encara que tampoc havia de costar massa tenint en compte el cos febril i demacrat que tenia Al-Kessar). A continuació, mentre els seus ulls vermells i sagnants l'escrutaven de dalt a baix, va arrencar un tros de la túnica que portava el fetiller, deixant al descobert la totalitat del medalló de color blau que era la clau de l'urna de la pedra de la creació.

–Això és el que he vingut a buscar, amic meu– murmurà obrint els ulls de bat a bat a causa de l'excitació de trobar per fi un dels objectes més preuats del nostre món– Ara podré trobar les altres tres que falten i molt aviat tindrè a les mans la Pedra de la Creació.

–No l'has de treure del seu santuari!– cridà el fetiller amb aspror i visible dificultat– Estàs jugant amb poders que desconeixes!

–En això t'equivoques– va replicar– Es va utilitzar una part del meu poder per a la creació de l'univers i tinc el mateix dret que qualsevol altre déu de posseir la pedra i desencadenar el caos absolut. El món és vell i decrepít; tant com vós ho sou, i ha arribat el moment d'instaurar-hi un nou

ordre. Per a això és necessari alliberar l'autèntic poder de la pedra.

–No puc permetre que facis una cosa semblant– respongué Al-Kessar tancant la seva mà al voltant del medalló– Mai tindràs aquesta clau mentre jo continuï viu.

–En aquesta frase hi ha un petit error que hem de remeiar– va dir el dimoni posant la seva mà dreta sobre el pit del fetiller– Parles de present quan en realitat la vostra vida forma part del passat.

I sense que jo pogués fer res per a evitar el que va ocórrer a continuació, tot el cos del dimoni s'encengué amb una resplendor vermella similar al de les flames que diuen que cremen a l'infern, i a continuació desenes de llampecs van envoltar el seu braç i la seva mà, fent que el cos de l'ancià es sacsejés amb violència talment estigués rebent la descàrrega de mil llamps.

La meva primera reacció va ser la típica d'un elghar: Per si no hi esteu familiaritzats, us diré que vaig obrir els ulls com a plats i deixí que la meva visió embadalida no es perdés detall de tot quant ocorria al meu voltant. Tanmateix, després de contemplar l'agonia de l'ancià i veure que la seva vida podria acabar d'un moment a un altre, vaig agafar amb força la daga que la meva mà dreta subjectava, i trobant-me a dos metres de distància la hi vaig llançar al dimoni directament entre els ulls.

La fulla d'acer tallà l'aire mentre recorria els dos metres que la separaven del seu blanc.

No obstant això, en el precís instant en que s'hauria de clavar en el rostre del dimoni, aquest va espetegar els dits de la seva mà esquerra, i la daga s'aturà en l'aire a dos centímetres escassos de la pupilla del seu ull dret. Després d'això va romandre surant màgicament en l'aire durant diversos minuts sense que cap mà la toqués.

–Ha estat un error per part teva, petita– va deixar anar l'home-dimoni dirigint un posat als seus sequaços i aquests es van afanyar a rodejar-me– Ara no tindré més remei que

acabar amb tu.

I en el precís instant en què la daga perdia l'efecte del sortilegi i queia al sòl produint un so sec i nefast que semblà presagiar el meu imminent destí, el dimoni va descarregar una última ràfega contra el cos menut de l'ancià, i aquest deixà anar un últim crit de dolor i agonia poc abans de desplomar-se d'esquena contra el sòl i romandre immòbil sense vida.

Quan el sinistre dimoni es va aixecar orgullós i dirigí una mirada carregada de satisfacció cap a mi, va fer un lleu gest amb la mà als seus acompanyants perquè m'agafessin i a continuació va arrencar del coll del fetiller el medalló de la piràmide blava. Un cop amb la clau a la seva mà cendrosa tornà a esquinçar el silenci amb veu cavernosa i mancada d'emocions:

–Feu el que vulgueu amb ella. Però assegureu-vos que no torna a importunar-me.

I el dimoni es va acostar al lllindar encara en flames i va sortir a la foscor de l'exterior, deixant-me a mi amb la companyia d'aquells tres éssers els rostres dels quals no podia veure però les mirades enceses pel desig més lasciu no feien més que augurar detalls esgarrifosos sobre el que pretenien fer amb mi.

Era evident que necessitava sortir d'allà si no volia acabar en les seves fastigoses mans.

La meua mà esquerra esquerra continuava empunyant una de les dagues que havia tret de les abraçadores del meu cenyidor, i amb un gest ràpid i precís nascut dels meus innats reflexos la hi vaig llançar al més pròxim dels tres.

El mortal acer va recórrer els pocs metres que el separaven del seu objectiu en tot just un segon i mig, i amb una precisió calculada i perfecta es va clavar directament entre els ulls visibles darrere de la seva màscara d'un d'aquells porcs infernals, desplomant-se immediatament al sòl sense vida. Un menys, em vaig dir triomfalment.

No m'ho vaig pensar ni una vegada i vaig arrencar a

córrer cap a l'únic lloc possible; les escales que conduïen al pis superior de la posada. Tenint com a aliat la meva velocitat i el factor sorpresa, travessí la taverna a velocitat esgarrifosa, saltant per sobre dels cossos sense vida dels soldats que havien aconseguit trobar-me, i vaig pujar de dos en dos els graons fins a aturar-me davant la porta ajustada del corredor del pis superior. El meu cor em batejava amb feresa al pit i un ampli somriure creuava el meu rostre mentre desitjava que l'aventura es prolongués una miqueta més.

D'una puntada obrí completament la porta i vaig arrencar a córrer passadís endins sense molestar-me a obrir les portes de les diverses habitacions que vaig anar deixant enrere en la meva carrera. El meu cap únicament pensava en quan arribaria el moment en què l'aventura arribaria al seu final i per això no em va ser possible pensar en un pla que em pogués salvar dels meus perseguïdors.

Els passos al meu darrere sonaven fortament mentre acabava de recórrer l'estret passadís il·luminat per un parell d'espelmes de cera blanca, i m'aturí enfront de la finestra tancada que es trobava en el fons. Al dirigir-li un ràpid cop d'ull vaig descobrir que una gruixuda reixa impediria la meva fugida i la meva reacció immediata va ser la d'extreure una petita ballesta de mà que sempre porto oculta a l'esquena; en algun lloc darrere de les meves robes, per així tenir una cosa més eficaç que les meves dagues per a enfrontar-me als meus adversaris.

Per desgràcia no la vaig trobar on creia que la trobaria, i llavors vaig recordar que l'havia deixat a l'interior de les alforges del meu cavall, juntament amb la resta de les meves possessions, i al costat dels dards que tan lleugera arma llançava. Hauria de conformar-me amb les altres dues dagues que amagava en el meu cinturó, amb el meu enginy per a sortir de situacions similars, i la meva sorprenent agilitat digna de la millor de les acròbates.

No podia tornar enrere per a tractar d'escapar per un altre lloc; ja que els meus dos perseguïdors; armats amb les seves

espases corbes ensangonades i mirades carregades de desig cap a mi, estaven acabant de pujar les escales per agafar-me el més aviat millor i dur a terme els seus més depravats pensaments cap a la meva persona. M'havia ficat en un parany i només hi havia una manera possible d'escapar d'allí amb vida: acabant amb els meus enemics abans que ells fessin el que pretenien fer amb mi.

Amb els dits de totes dues mans tancats entorn de les fredes empunyadures d'acer de sendes i mortals dagues, vaig escrutar el corredor amb la mirada esperant trobar el millor lloc per a fer front als meus adversaris, i, curiosament, va guanyar la juguesca la porta tancada de l'última habitació del passadís; la porta enfront de la qual em trobava immòbil i a l'espera. Agafant la daga que la meva destra subjectava amb les dents, posí la mà en el pom i el vaig fer girar creient que la trobaria tancada. Per a la meva sorpresa i amb un lleu grinyol de frontisses que em va fer somriure, la porta es va obrir, i en el precís instant en què el primer dels meus perseguidors torçava per la recolzada del passadís, jo em vaig internar a la penombra de l'habitació i vaig tancar la porta a la meva esquena.

Com a parent llunyà que és la meva raça dels elfs, la nostra visió és summament sensible i podem veure amb relativa claredat en la foscor. L'estada era petita, i un llit de fusta de proporcions matrimonials l'ocupava gairebé íntegrament. Les cortines d'una tonalitat indefinida es trobaven corregudes i els pòrtics ajustats, per això la foscor que m'envoltava era total, i l'única llum que els meus ulls podien veure era la que procedia de sota la vella porta que acabava de tancar.

Enfront de la porta reposava un armari enorme de tres portes alt fins al sostre, i a la seva dreta l'única finestra de l'habitació. A causa de les grans proporcions del llit, aquella habitació no em va semblar el lloc idoni per a un combat cos a cos, però en aquells moments era l'única cosa que tenia.

La primera reacció una vegada els meus ulls es van

acostumar a la foscor fou acostar-me a la finestra i assegurar-me que no pogués fugir-hi. Però en apartar lleugerament la cortina i obrir prou el pòrtic descobrí darrere d'aquest que uns barrots de massís ferro barraven el pas de qualsevol criatura de major grandària que una rata (el meu cas no valia malgrat que molta gent m'ha anomenat rata lladregota en diverses ocasions fins llavors).

Vaig tornar a tancar el pòrtic i em vaig plantar al centre de l'habitació. En agusar l'oïda arribà el rumor de passos del passadís, així com el so que produïen les frontisses de les portes de les altres habitacions quan els meus perseguidors les obrien d'una en una a cops de peu. Suposo que esperant trobar-me d'un moment a un altre. Per això vaig tractar d'asserenar-me i intentar enginyar una manera d'acabar amb els meus adversaris malgrat la aparent inferioritat de condicions en la que em trobava.

La primera opció amb la que vaig pensar va ser la d'amagar-me a l'interior de l'armari i esperar-hi dins fins al moment que algun dels dos l'obris i pogués llescar-li el coll. Tanmateix, al obrir-lo per estudiar el seu interior, descobrí que la part inferior de cada mòdul tenia diversos calaixos, i que els prestatges superiors havien estat fixats perquè no poguessin ser retirats. I malgrat que sóc menuda i prima, no em veia capaç de ficar-me dins d'un dels buits entre prestatges i sortir amb la suficient velocitat com per a ser eficaç amb les dagues. Havia de buscar una altra solució i no em quedava ja massa temps.

Vaig descartar la possibilitat d'esperar darrere de la porta, perquè és el primer lloc en el qual se sol mirar. Per això em vaig rebregar una mica més el petit cervell que tinc i vaig descartar també l'opció d'amagar-me sota el llit. No em quedaven opcions i les úniques que tenia no em portaven enlloc.

L'inconfusible so del pom obrint-se lentament em va treure del meu món d'ensomnis nefastos varis i em van retornar a la terrible realitat. D'un moment a un altre, dos

corpulents i perillosos éssers encaputxat de raça indefinida penetrarien a l'habitació, i si no reaccionava de pressa acabarien amb mi després de fer-me vés a saber què. Els meus instints més primaris van fer fluir l'adrenalina per les meves venes, i tots els meus sentits romanien en alerta vermella.

La veritat és que el que va succeir a continuació em va sorprendre a mi fins i tot més que al primer dels meus perseguidors: Movent-me merament per instint de supervivència i les ànsies per viure la més fabulosa de les aventures, em vaig acostar sense fer soroll a la porta, i en el precís moment en que aquesta s'obrí la vaig tancar de cop, assestant-li amb ella una forta topada al desgraciat que es trobava al darrere i el qual va sortir acomiadat fins a colpejar d'esquena contra la paret del passadís. Movent-me com una fera salvatge envoltada per una gossada de llops famolencs, vaig arrencar a córrer en direcció a les escales amb totes dues dagues a les mans, i em vaig llançar directament al coll del segon dels meus perseguidors que en aquell precís moment aparegué de darrere del llindar d'una de les diverses habitacions que hauria estat registrant.

Les meves oïdes es van estremir al sentir la forta riallada que vaig llançar quan la daga de cruel i fred acer que la meva mà dreta empunyava va llescar amb facilitat el bescoll del meu perillós enemic abillat de negre. Amb un gargoteig que no em vaig molestar a escoltar a causa de les presses, sentí que la meva víctima queia a terra sota un espès toll de sang, i en girar-me mentre corria passadís avall descobrí que el seu cos se sacsejava compulsivament i que la fosca reguera de saba vital es vessava pertot arreu sense tenir cap intenció d'aturar-se. Jo tampoc ho vaig fer, ja que immediatament sentí a la meva esquena que l'ombra vestida de negre que havia colpejat amb la porta s'havia aixecat, i que, empunyant l'espasa amb arrogant ràbia i fastigueig, es llançava cap a mi. Tenia de fugir com més aviat millor i no tenia ni idea d'on podia anar.

A mesura que baixava els graons i m'acostava a la taverna pròpiament dita, vaig descobrir que gran quantitat de fum s'estenia pertot arreu i que la calor amenaçadora de les flames havia crescut fins a adquirir la mateixa intensitat que tenien en el mateix infern. Respirant de forma entretallada a causa de la cursa que havia hagut d'ordenar a les meves cames i a la gran quantitat de fum que havien inhalat els meus pulmons, em vaig aturar en el mateix llindar que donava a la taverna i vaig contemplar l'horrible però alhora magnífic espectacle que s'estava desencadenat:

Desenes de flames vermelles i grogues s'elevaven des del sòl al sostre devorant cadires, taules, finestres, cortines i tot el que trobaven al seu pas. El sòl de gastada fusta de faig i les parets revestides també de la mateixa fusta cremaven talment les flames de l'infern, i una densa fumera fosca tractava d'obrir-se camí a través dels cristalls trencats de les finestres que donaven a l'exterior.

Un murmuri intens i colpidor acompanyava la lenta destrucció de l'establiment mentre el sòl, les parets i les bigues del sostre cruixien com si d'un moment a un altre tot l'edifici s'anés a ensorrar. El mostrador que separava la cuina del local havia desaparegut literalment darrere d'una gruixuda columna de famolenques flames vermelles, i els cossos sense vida dels soldats i els clients que havien estat assassinats brutalment pocs minuts abans havien estat ja carbonitzats i tal vegada evaporats.

La meva situació empitjorava a cada segon que passava, i si les flames que devoraven el lloc i les quals amenaçaven amb estendre fins al pis superior, no acabaven amb mi, llavors el faria l'encaputxat home de negre que en aquells moments baixava les escales.

Havia d'actuar ràpid. No obstant això, per a escapar de semblant fregat hauria de travessar per nassos el sòl flamejat de fusta; i això significava haver de cremar-me els peus. Havia de trobar una altra manera de sortir d'allí, abans que les bigues de fusta del sostre cremessin totalment i tot el pis

superior em vingués al damunt.

Imagineu-vos la situació en la qual em trobava i corregiu-me si no estava davant de la que tal vegada seria la major aventura que viuria aquell dia:

Desenes de flames cremaven com teies funeràries al meu voltant mentre els crits ofegats dels veïns començaven a preguntar què estava ocorrent. Una fumera espessa dificultava el fet de respirar, i si les flames no acabaven amb mi ni tampoc ho feia el meu perseguidor, llavors seria probablement perquè el fum em sumiria en la inconsciència absoluta i d'allí em transportaria al món del somni etern.

Per això vaig decidir respirar profundament, repetí que havia sortit illesa de situacions encara més espinoses que aquella i llavors vaig comptar d'un en un fins a tres. En el mateix instant en què brollava dels meus llavis l'últim dels números, vaig arrencar a córrer encara amb la meva daga ensangonada a la mà i em vaig dirigir a la finestra de la qual em separava menor distància; curiosament l'única de les quatre que conservava intactes els vidres. Utilitzant la meua agilitat i els meus nervis d'acer que sempre m'acompanyen en situacions similars, em vaig llançar amb violència contra el finestral i travessí l'ampit d'un àgil salt en el mateix instant en què una gruixuda columna de foc similar a una explosió esclatava a la meua esquena quan els vidres es van fer miques i una gran glopada d'oxigen de l'exterior es va precipitar immediatament cap a l'interior.

No vaig recordar que em trobava en un primer pis fins a passats gairebé tres segons: quan em vaig preguntar on dimonis estava el sòl.

Per fortuna compto amb una extrema agilitat innata i una llarga experiència com a acròbata ambulat, per això, al percebre que m'esperaven encara un parell de metres de caiguda i aquesta s'aniria a perllongar almenys tres o quatre segons més, vaig pivotar sobre mi mateixa en l'aire per disposar-me a aterrar damunt les soles de les botes de mitja canya. La topada que m'esperava anava a ser pitjor del que

imaginava.

Els meus genolls es van ressentir quan els peus van tocar el sòl, i una màscara de dolor va travessar el meu rostre encara alegre per l'experiència quan em vaig esfondrar al terra i vaig rodar un parell de vegades amb les seves conseqüents tombarelles abans d'aturar-me completament. Notí clavar-me una pedra de proporcions mastodòntiques a les costelles i a sobre vaig témer que la piràmide de la meva butxaca s'hagués trencat o esberlat.

Sacsejant-me l'atordiment del damunt amb un consistent gest de cap, vaig contemplar les mirades carregades d'incredulitat i curiositat de la petita multitud que s'havia congregat al carrer per a veure com era devorada per les flames la posada (cap d'ells semblava tenir intenció de fer res per a apagar el foc), i immediatament vaig percebre que una silueta negra i amenaçadora treia el cap per la finestra per la qual acabava de salvar la vida. Quan les nostres mirades es van creuar va ser quan vaig contemplar els seus ulls vermells similars als del seu sobrenatural senyor, i al adonar-me que diversos soldats del cos de seguretat de la ciutat s'acostaven al lloc per a veure què estava succeint en mitat de la nit que començava, em dirigí a la quadra; situada a la planta baixa del mateix edifici i la qual encara no havia començat a cremar, i vaig deslligar els quatre cavalls que renillaven nerviosos tement-se la catàstrofe que s'acostava a passos de gegant. Sense molestar-me a lligar una sella en el llom d'una bella euga blanca de cabells llargs i llisos, vaig muntar-hi i esperar-la suaument. Segons després em trobava travessant els carrers de la ciutat a velocitat increïble i cinc minuts després, ja em trobava a a camp obert i lluny dels soldats que es preguntarien durant dies què havia succeït aquella nit a la posada del tal Joseph.

Malgrat que l'aventura que acabava de viure havia estat d'aquelles que mai s'oblidarien, i havia menjat de franc, en el que no deixava de pensar era en l'allucinant història que havia escoltat dels llavis d'un gran home que mai més

tornaria a explicar-ne cap.

LA CLAU

Els primers raigs de sol del dia il·luminaren el meu rostre somnolent quan la bella euga de pelatge blanc que cavalcava deixava enrere la seguretat d'un espès bosc d'oms i avets per internar-se a camp obert travessant al galop els pujols del nord de la nació. El matí començava el dia tan fred com havien augurat les estrelles que brillaren durant la nit, i per a remeiar-ho la meva capa grisa de viatge; la meva fidel capa apelfada que havia compartit amb mi més d'una aventura i mil situacions complicades s'havia carbonitzat la nit passada a l'interior d'una posada dels afores de la ciutat en la qual m'havia endinsat, esperant trobar-hi tot el contrari al que hi vaig acabar trobant.

Darrere meu ja no se sentia el rumor de les diverses muntures que m'havien estat perseguint des que vaig abandonar les muralles de la ciutat de Drykheer, i les quals m'havien acompanyat durant la fugida fins que m'interní en el bosc d'oms que acabava de deixar enrere. L'euga era un animal tan nerviós com la seva nova propietària i semblava estar acostumada a cavalcar al galop durant tot el temps que fes falta.